

Śmierć erlelne zającie na podwórzu. Awanturnik zabił syna ziemianina

Z Wągrowca donoszą: Na podwórzu właściciela majątku Michalskiego w Gorzowie, powiatu wągrowieckiego, weszło trzech osobników, którzy wszczęli awanturę. Ponieważ na wezwanie podwórza nie opuścili, przeto syn właściciela, Władysław, zaczął ich przemocą wypychać. W tym momencie jeden z awanturników

dobrym nożem zadał nim Władysławowi Michalskiemu głęboką ranę w lewy bok, kładąc go trupem na miejscu.

W dochodzeniach ustalono, że zabójcą jest niejaki Edmund Andrzejczak z Zakrzewa, powiatu wągrowieckiego. Sprawcę za bójstwa aresztowano i odstawiono do dyspozycji władz sądowych w Wągrowcu.

Złodzieje w hurtowni. Niespokojny dom.

ZDUŃSKA WOLA, 10. 9. — Rozwijająca się świetnie od roku Chłopska Hurtownia Kolonialna, została w nocy okradzona.

Nieznani sprawcy wylamali kratę i wybili szybę w oknie piwnicy, przy ul. Złotnickiego 2, gdzie mieści się Hurtownia i zabrali większość towarów tytoniowych i herbaty, wartości kilkuset złotych.

Dopiero rano przybywający do pracy personel spostrzegł kradzież i niezwłocznie powiadomił policję.

ŻYCIE PABIANIC

PRZYPOMNIENIE DLA PRACODAWCÓW.

Przypomina się wszystkim pracodawcom o obowiązku wysłania swych młodocianych pracowników na kursy dokształcające, które się odbywają w godzinach wieczornych w jednej ze szkół gospodarczych.

Interesujący się tą sprawą winni zgłaszać się o informacje do Urzędu Miejskiego. Zasadniczo należy, że istnieje obowiązek dokształcania nieletnich pracowników, którzy to obowiązki ciąży na każdym pracodawcy.

Niezastosowanie się do obowiązku przepięsł spowoduje wymiar surowych kar w trybie administracyjnym.

ROBOTNIK ZŁAMAŁ REKĘ.

W dniu onegdajszym w Pabianicach miał miejsce niebezpieczny wypadek, w którym robotnik L. W. E. K. D. Woźniak Władysław, z zamieszkałym w Rudzie Pabianickiej przy ustawianiu słupów żelaznych przy ulicy Zamkowej, spadł z drabiny i złamał prawą rękę.

Ofiarę wypadku karetka pogotowia przewiozła do Ubezpieczalni Społecznej.

KRADZIEŻE.

Witych Michał, Plekna 10, zameldował, że komisarz P. P., że z podwórza domu w którym mieszka, nieznany sprawca skradł mu rower, wartości 150 zł.

Kazimierz Roman, Łaska 80, zameldował, że komisarz P. P., ul. Orlicz Dżesera 7, że Bertold Sztajnikier, Pusta 4 i Frye Szab, Polna 25, przywłaszczili sobie 3 walki do krosien.

W obu wypadkach policja prowadzi dochodzenie.

Mam zaszczyt zawiadomić Szanowną klientelę, że w sobotę 11 września r. b. otwieram

przy ul. Przejazd 2 (róg Piotrkowskiej) Skład Wyrobów Nożowniczych,

platerów oraz naczyń kuchennych a mianowicie: brzytwy, szczyrki, nożyki, noże kuchenne, rzeźnicze i stołowe, cukiernice, maselnice, tace, maszyny do mięsa, do kawy, żelazka, nagrody sportowe, przybory do palenia i wiele innych. Wyroby krajowe i zagraniczne.

Pierwszorzędna jakość towaru przy niskich cenach.

Polecam się łaskawym względem P. T. Publiczności:

J. Kummer

Przyjmuję do odnawiania wszelkie metale (srebrzenie, niklowanie, chromowanie i t.p.).

Za treść ogłoszeń redakcja nie odpowiada

PIERWSZA Przychodnia Wenerologiczna leczenie chor. wenerycznych i skórnych

ZAWADZKA 1, telef. 122-73 czynna od 8 r. do 9 wiecz. Porada 3 zł Dla pań oddzielna poczekalnia.

Dr. med. ALBERT GOTLIB akuszer — ginekolog powrócił ul. Piotrkowska 26, tel. 177-50 przyjm. od 4 — 7 w.

Edward REICHER Specjalista chorób skórnych, wenerycznych i seksualnych powrócił Leczenie promieniami Roentgena. Południowa 28, tel. 201-93 przyjm. od 8-11 rano i od 5-8 wiecz. w niedziele i święta od 9-12 w poł.

Dr. med. S. GAWIŃSKI powrócił Położnictwo i choroby kobiece Bałucki Rynek 3 telef. 148-80 przyjm. od 4-7 wiecz.

Dr. med. NIEWIAŻSKI Spec. chor. wenerycznych, skórnych i seksualnych ANDRZEJA 5, telefon 159-40 przyjm. od 8-11 rano i od 5-9 wiecz. w niedz. i święta od 9-1 pp.

Dr. med. Henryk Ziomek Choroby weneryczne i skórne 6-go Sierpnia 2. Telefon 118-33 przyjm. od 9-12 i 3-9 wiecz. w niedziele i święta od 9-12 w poł.

Doktor J. SOŁOWIEJCZYK Spec. chorób wenerycznych i skórnych powrócił ul. Piotrkowska 99. — Tel. 144-92 od 2 — 3, 5 — 6 i 8 — 9 wiecz., w niedziele i święta od 9 — 12. W Lecznicy Prywatnej (Piotrkowska 88) od 6 — 8 wiecz.

Dr. med. H. GUTSTADT Akuszer — ginekolog powrócił Zachodnia 66 tel. 129-52 przyjm. od g. 10-12 i 5-7 w.

Dr. med. NITECKI choroby skórne, weneryczne i moczołciowe. POWRÓCIŁ NAWROT 32, front i piętro — Tel. 213-18 przyjm. od 8-9.30 r. i od 5.30-9 w. w niedziele i święta od 5 do 12 w poł.

Dr. med. H. KLACZKOWA położnictwo i choroby kobiece powróciła, Piotrkowska 99, tel. 213-66, orz. m. codz. od 10-12 i od 5-8 po poł.

Szósty „milioner” powietrzny. Owacyjne powitanie na lotniisku.

WARSZAWA, 10. 9. — Dotychczas polskie lotnictwo komunikacyjne miało pięciu „milionerów” powietrznych, a mianowicie pilotów: Burzyńskiego, Długaszewskiego, Karpińskiego, Mitza i Plontyńskiego.

Obecnie do stałe powiększającej się elity

PROCES O OBRAZĘ sędziego Wierzbickiego. Adw. Koziełski na ławie oskarżonych.

SOSNOWIEC, 10. 9. — Sąd Okręgowy w Sosnowcu wyznaczył na dz. 4 października na godzinę 9-tą rano sprawę karną adw. Koziełskiego, pociągniętego do odpowiedzialności karnej za fałszywe oskarżenie i zniesławienie sędziego okręgowego w Sosnowcu, obecnie prze niesionego do Łodzi, Jana Wierzbickiego.

Proces wzbudził olbrzymie zainteresowanie ze względu na łatwo zrozumiałych. Sędzia Wierzbicki, występuje z powództwem cywilnym przeciwko adw. Koziełskiemu o odszkodowanie.

pilotów przybył pilot P.L.L. „LOT” Mieczysław Witkowski, który przebył milion kilometrów w powietrzu, prowadząc samoloty komunikacyjne na polskich szlakach powietrznych.

W dniu 9 września r.b. pilot Witkowski przebył milionowy kilometr, prowadząc samolot z Krakowa do Warszawy.

Na lotnisku Okęcie w Warszawie oczekiwali jubilat przedstawiciele dyrekcji P.L.L. „LOT” koledzy, pracownicy techniczni, oraz liczna grupa przyjaciół i znajomych.

Nowego „milionera” po wylądowaniu na lotnisku przywitało owacyjne i wręczono srebrny upominek.

„Lekcje chodzenia” nie dają rezultatów

ŁÓDŹ, dnia 10 września. — W ciągu ubiegłego miesiąca (sierpnia) miejskie pogotowie ratunkowe udzieliło poszkodowanym pomocy w 968 wypadkach. Karetki pogotowia wyjeżdżały do niebezpiecznych wypadków 408 razy, 560 osobom udzielono pomocy na stacji pogotowia.

Najczęściej wypadki były urazy (pobicia, przejechania, upadki i t.p.) — 642. Samobójstw zanotowano 23, z tego 3 śmiertelne.

Charakterystyczną jest stale wzrastająca liczba wypadków przejechania przechodniów. Takich wypadków w sierpniu było 38. Na liczbę składają się przejechania przez samochody — 11, tramwaje — 5, oraz inne pojazdy — 22.

Budżet miejski uchwalony

Łódź, 10 września. Rada Przybozna pod przewodnictwem wice prezydenta Kozłowskiego w dniu wczorajszym 9 bm. uchwaliła budżet Zarządu Miejskiego w Łodzi na 1937-38 r. w drugim i trzecim czytaniu w kwocie 36,967,488 zł. po stronie wszystkich, tj. zwyczajnych i nadzwyczajnych wydatków i tyleż po stronie całości dochodów.

Rada wyraziła podziękowanie sprawozdawcy budżetowemu p. adw. Stan. Pawłowskiemu.

Tegoroczny budżet miasta Łodzi — po wielu perypetiach, po opóźnieniu półrocznym, został narazie uchwalony. Mimo mnożstwa zgłaszanych poprawek, a dzięki twardemu stanowisku sprawozdawcy budżetowego — budżet ten został przyjęty w brzmieniu zaproponowanym przez Zarząd Miejski bez wszelkich zmian.

Wszystkie wnioski, które mogły zmienić budżet zarówno w dziedzinie subsydiów, jak i podatków zostały odrzucone.

POCHMURNY DZIEŃ Stan pogody w Łodzi.

ŁÓDŹ, 10. 9. — Dziś o godzinie 9 rano temperatura w średnim wynosiła 11 stopni powyżej zera. W ciągu nocy ubiegłej spadła temperatura do 4 stopni. Ciężkie opady deszczu, co zapowiada dalsze pogorszenie pogody. Zachmurzenie całkowite. Drobne opady deszczowe. Słabe wiatry z kierunków południowo-wschodnich.

ŻYCIE ZGIERZA POD ZNAKIEM AMARANTU... Uroczystość sokoła w Zgierzu.

W nadchodzącą niedzielę, dn. 12 bm. miejscowe gniazdo Towarzystwa Gimnastycznego „Sokół” obchodzić będzie podniosłą uroczystość poświęcenia nowego sztandaru, która zgromadzi w naszym mieście członków innych gniazd z całego okręgu łódzkiego. Będzie to niejako nieoficjalny zlot sokołów okręgu.

Komitet organizacyjny oraz zarząd do kładają wszelkich starań, aby uroczystość wypadła jak najlepiej.

Zbiórka całości odbędzie się w niedzielę dn. 12 bm. o godz. 8.30 rano na dziedzińcu Gimnazjum Państwowego przy Ryнку Kilińskiego.

Zarząd jednak prosi miejscowych członków jak i sympatyków o przybycie na godzinę 8 do lokalu własnego przy ul. Focha 4 aby razem w szeregu stanąć na miejscu zbiórki.

O godz. 9.30 nastąpi raport i odmarsz do kościoła parafialnego.

O godz. 10 Msza św. i poświęcenie sztandaru po czym o godz. 11 nastąpi złożenie wiązki przed Tablicą Poległych Zgierzan w walkach o Niepodległość oraz defilada uczestników przed władzami państwowymi, samorządowymi i sokolimi. Po defiladzie odmarsz na boisko własne przy ul. Piaskowej, gdzie nastąpi wbijanie gwoździ i przemówienie, po czym przerwa do godz. 14.

O godz. 14 do 18 przewidziane są zawody lekkoatletyczne, popis gimnastyczny, ćwiczenia na drążku i poręczach oraz piramidy. Rozegrany również będzie mecz towarzyski w piłkę nożną między miejscowym Sokółem i Sokółem łódzkim. Od godz. 18 do 22 — zabawa taneczna.

INTYMNA SKRYTKA ZŁODZIEJKI. Marianna Sas, bez stałego miejsca zamieszkania, znana złodziejka odpowiadała obecnie przed Sądem Grodzkim w Zgierzu. Udała się ona do niejkiej Józwiakowej zam. w Zgierzu przy ul. Gen. Orlicz Dżesera 37 i prosiła ją bardzo grzecznie o przeniesienie. Józwiakowa zgodziła się i złodziejka przeniosła. Przykre rozczarowanie jednak ogarnęło ją rano, kiedy skonstatowała brak złodziejki i 700 zł. gotówki oraz biżuterii. Zawiadomiła natychmiast policję, która na zasadzie opisu poszkodowanej rozpoczęła bezwzględnie posęgi. Sasównę aresztowano na wsi. Pleniędzy jednak nie znalazła. Złodziejka twierdziła, że oddała je trem gospodrzom, którzy do niczego się nie przyznawali. Dopiero szczegółowa rewizja w wężeniu doprowadziła do wykrycia i oskarżenia gotówki.

Sąd Grodzki w Zgierzu, zważywszy, że oskarżona była kilkakrotnie za różne kradzieże i karana i żadnej poprawy nie wykazała skazała ją na 2 lata więzienia.

NA RODZINIE POLICYJNA. Dziś o godz. 20 w sali kina „Apollo”, Poznańska Opera i Operetka pod dyr. Zygmunta Wojciechowskiego wystawia w porozumieniu ze Stowarzyszeniem „Rodzina Polityczna” operetkę w 3 aktach Lehara p. t. „Wesoła wdówka”. O godz. 16 ten sam zespół dla dzieci i młodzieży grać będzie doskonałą bajkę w 3 aktach J. Kraszewskiego p. t. „Glupi Maciusi” ze śpiewami i tańcami.

ZDARZENIA I WYPADKI.

(—) Włochy i Niemcy nie wezmą udziału w konferencji państw śródziemnomorskich, która rozpoczyna się dziś w Nyon. Rządy Włoch i Niemiec tłumaczą swą odmowę ostatnimi notami sowieckimi.

(—) Rząd włoski zapowiedział, że ani na drugą notę sowiecką, ani na dalsze nie będzie odpowiadał. (—) Minister Beck opuścił wczoraj Paryż, udając się do Genewy równocześnie z min. Delbossem i Edenem.

(—) Minister Goebbels wygłosił wczoraj długą mowę na kongresie w Norymberdze, w której podkreślił, że komunizm przez Hiszpanię pragnie zrewolucjonizować Europę. Niemcy chcą żyć w zgodzie ze wszystkimi narodami, a za wrogów uważają tylko Żydów i stworzony przez nich komunizm.

(—) Harcerzom polskim w Niemczech zabroniono nosić mundury.

(—) Prezydent R. P. nadał wiceprezowi Banku Polskiego, Janowi Piłsudskiemu, wielką wstęgę orderu „Polonia Restituta”.

(—) Minister spraw wewnętrznych zwolnił z zajmowanych stanowisk niżej wymienionych starostów.

P. o. starosty w Opocznie Bielską Mieczysławę, starostę we Włoszczowie, Wyszowskiego Włodzimierza (ze względu na wiek — w stan spoczynku), starostę w Gorlicach, dra Klimowa Romualda, starostę w Limanowej, Małkowskiego Ludwika, starostę w Białej Podlaskiej, Stanisława Stanisława, starostę w Brzozowie, Tylko Andrzeja, starostę w Krośnie, Stepienia Kazimierza, starostę w Przeworsku, Gmowski Stanisława, starostę w Kamieniu Koszyrskim, Skórkińskiego Ludomira, starostę w Gościnie, Wolfa Julia, starostę w Kolonijach, Wimmera Józefa, starostę w Śniatynie, Wiesera Jana, starostę w Tłumaczu, Skłodowskiego Władysława, starostę w Zborowie, Kulpińskiego Roberta, starostę w Gostyninie, Kossobudzkiego Konstantego, starostę w Wilnie, Niedźwiedzkiego Wiktora, starostę w Lubomiu, Stempkowskiego Huberta, starostę w Jasle, Maroszyńskiego Juliusza.

(—) Na dworcu Warszawy — Wschodnia wykryto wielką aferę biletową, polegającą na sprzedaży biletów uprzednio już wycieczek przez pasażerów.

W związku z tym aresztowano kilka osób. (—) Sąd Okręgowy w Krakowie ogłosił wczoraj wyrok w procesie Fleischerowej i tow.

Helena vel Linda Fleischerowa skazana została na 3 i pół roku więzienia, Józef Hochman — na 2 lata, Józef Hollender — na półtora roku, Layder Fleischer — na rok, Erna Färberowa — na rok, Leib Isler — na rok. Adw. Arnold Schneider został uniewinniony.

W motywach Sąd podkreślił, że w sprawie afery Parylewiczowej czynnik powołano uczynny wszystko, by wykryć całokształt sprawy. Przewód sądowy ustalił, że oskarżeni dopuścili się podstępów i podżegania sędziów do przekroczenia obowiązków służbowych. Zdaniem Sądu, istniał związek interesów, do którego należeli oskarżeni.

Główną rolę w tym związku odgrywała Wanda Parylewiczowa. Ona interweniowała, stawiając korzystne nastroje dla protegowanych. Tylko wielką odporność i siłę charakteru sędziów zawiązywać należy, że interwencje związku nie odniosły skutku.

Spośród siedmiu skazanych odpowiadani zostali do aresztu tylko Fleischerowa i Hochman.

(—) W niedzielę odbędzie się w Warszawie 6-gólnopolski kongres lokatorów, na który z Łodzi wyjedzie specjalna delegacja.

Od niedzieli 12 bm. nastąpi zmiana trasy linii nr 16, tramwaje linii nr 1 będą miały przebieg dłuższy. Dotychczas ich przystankiem końcowym jest Plac Reymonta. Od niedzieli kursować będą one do Chojen.

Tramwaje linii nr 16 będą miały zmienioną linię i nie będą kursować do Placu Reymonta, lecz z ul. Szpitalnej na Widzewie, kierowane będą ulicami: Rokietnicką, Główną, Piotrkowską i Radwalską do rzeki miejskiej na ul. Inżynierskiej.

(—) Na miejscu zwiru przy pomniku Kępców stoi w najbliższych dniach urządzony trunek i kwiatnik.

(—) P. Henryk Czerwinski, dotychczasowy wice starosta w Kole, powołany na stanowisko wice starosty powiatu łódzkiego, wczoraj objął urządowanie.

(—) Na przedmieściu Tomaszowa, Storzycy parowóz zderzył się z samochodem ciężarowym, należącym do firmy częstochowskiej Kienderman. — Stofier, Witold Paszta, został lekko, pomocnik Jędrzej Fr. Haras, ciężko ranny. Drobniak Gemba, który zasnął i nie zamknął zapory, został aresztowany.

(—) Okradziony został skład przyborów optycznych K. Roszka przy ul. Piotrkowskiej 111. — Część łupu odebrano.

Żurnale mód
JESIEŃ — ZIMA
w wielkim wyborze poleca:
Biuro „PROMIEN”
Łódź Andrzej Nr. 2 tel. 112-05

5 ZŁ. TRWAŁA ondulacja, grube, naturalne loczki w zakładzie fryzjerskim „Stanisław”, Główna 33 w podwórzu, tel. 232-33

INKASENTÓW wykwalifikowanych chrześcijan z kaucją poszukujemy „Stambuł” Al. Kościuszki 17.

Lecznica dla Psów
lek. wet. M. A. Reicha
powrócił
Gdańska 117 - a
(róg Zamienhofa) tel. 175-77.
STRZYŻENIE psów.

5 ZŁ. TRWAŁA ondulacja, skręcone i grube loczki, Łódź, Kilińskiego 199, tel. 173-24 „Czesław”.

5 ZŁ. TRWAŁA ondulacja grube naturalne loczki w zakładzie fryzjerskim „Bogusław”, Abramowskiego 15, tel. 261-31.

STANCJA dla 2-ch uczniów z całodziennym utrzymaniem przy chrześcijańskiej rodzinie, Łódź, ul. Wólczańska 230, lewa of. II piętro, i p. m. 48.

MODA i POLITYKA.

Dzień nad Szprewą.

GASTRONOMIA RÓŻNYCH NARODÓW ŚWIATA.

Berlin, we wrześniu.

Zajechałam do Berlina w sobotę około 5-tej po południu. Mając czas wolny do poniedziałku, wyszłam w zamiarze przyjeżdżenia się obecnemu obliczu stolicy Trzeciej Rzeszy, którą pamiętałam jeszcze z przed wojny.

Pociągnęłam mnie wspaniale się przedstawiająca kawiarnia. Z trudem znalazłam wolny stolik, gdyż odbywała się właśnie rewia mody.

Młode osoby, pełniące rolę manekinów były prześliczne, za toalety przez nie demonstrowane przeważnie bez smaku. Duch polityki i tu był obecny: każda kreacja posiadała nieodzowne klamrę, guzik lub broszkę ze swastyką.

Po wypiciu filiżanki aromatycznej kawy, powędrowałam dalej, ustosunkowana raczej negatywnie do berlińskiej pociągowej.

Na ulicach tłum spacerował z powagą. Mężczyźni noszą tu nakrycia głowy: zielone filcowe kapelusze z piórkami „a la Goering”, choć spotkać można i czerwone czapki, otoczone żółtą wstążką i inne równie fantazyjne modele.

Stojący na rogach młodzieńcy z hitlerowską opaską na ramieniu podsuwają przedmiotom skarbonek. Berlińczycy z do stojeństwem i ostentacyjnie, grzecznie uchyłając kapelusza, wrzucają swoje feniki.

Zajechałam do pięknego parku Tiergarten. Dzieci bawią się ochotczo. Zwraca moją uwagę, że przy każdej „hulajnodzie” lub samochodziku powiewa miniaturowa chorągiewka ze swastyką, a malcy witają się jak starzy, podniesieniem ręki i okrzykiem: — Heil Hitler!

Wracając do centrum, wchodzę do „Ufa Palast”, największego kina berlińskiego.

Zaczynają się aktualności, rzekomo z całego świata. Tymczasem widać tylko kaski, karabiny, pochody i kanclerza Hitlera, który za każdym ukazaniem się witalny jest frenetycznymi oklaskami.

Nareszcie zaczyna się film, o nie nie mówiącym tytule: „Chór z Leuten”. Ziewając paszczę armatnie i stopy trupów od razu wprowadzają pożądany nastrój. Wyświetla się film historyczny z czasów Fryderyka Wielkiego.

Spożywszy kolację na tarasie Winter-

gartenu, słynnego w całym Niemczech muzeum, gdzie największym sukcesem programu była defilada artystów, przebranych w mundury żołnierzy pruskich z XVIII wieku, zapragnęłam zmienić bieg myśli i poinformowałam się o najwytworniejszym dancingu stolicy. Wskazano mi „Haus Vaterland” na Potsdamer Platz.

Jest to pięciopiętrowy gmach, całkowicie poświęcony tańcom. Podzielnym jest na niełączące się z sobą sale, z których każda ma przedstawiać inną prowincję lub inny kraj.

Oto sala Bawarii. Monachijskie piwo na tle alpejskich dioram leje się strumieniami.

Obok Nadrenia i winobranie w oświetlonych strojach ludowych. Przy dźwiękach straussowskiego walca wędruje do Wiednia.

U wejścia do innej sali wywieszona na drzwiach karta objaśnia, że za cenę 75 fenigów można zjeść porcję makaronu i przez całą noc patrzeć na wybuch Wezuwiusza.

W zaciśniętym ustroniu, patrząc na tę dekorację Bosforu, pije się wyborną turecką kawę.

Stany Zjednoczone wyobraża epilep-

tyczna murzyńska orkiestra jazzowa i zawieszona na ścianach majestatyczne portrety wszystkich prezydentów Ameryki. Uroczą Japonczka zaprasza do Tokio na filiżankę wonnej herbaty.

Upojona mnogością wrażeń, udałam się na zasłużony odpoczynek.

Nazajutrz, zbudzona dźwiękami orkiestry wojskowej, odbyłam wraz z niedzielnym tłumem tradycyjny spacer do Zeughausu (arsenału), do grobu Nieznanego Żołnierza, gdzie się piętrzą wręcz nieprawdopodobne stosy wieńców i wiązanek kwiatów.

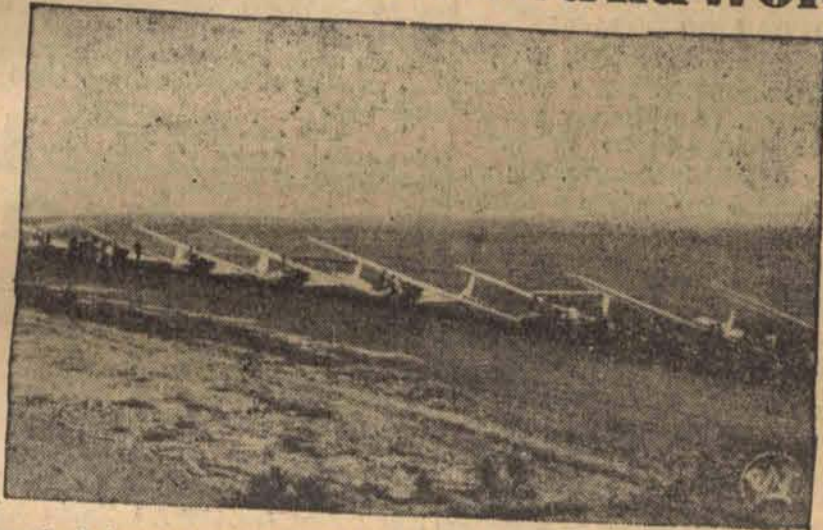
Stamtąd, zawędrowawszy przed „Dom” (katedrę), zapoznałam się z niezwykłą od mianą propagandą.

Na estradzie, wzniesionej na środku placu koncertuje orkiestra wojskowa złożona z hitlerowców. Jest to tak zwany „koncert polityczny”.

Po każdym utworze, wykonanym zresztą znakomicie, dyrygent lub jeden z muzyków, wygłaszają płomienne mowy polityczne. Tłum w zachwycie, radując oczy mundurami, sztapdarami i bębniąc bity brawo równie entuzjastycznie Mozartowi, Beethovenowi i Führerowi.

Wyszymirska.

Rozwój szybownictwa na Wołyniu

Na doskonałych terenach szybowiska na Sokolej Górze pod Krzemieńcem na Wołyniu, rozwija się wspaniale piękny sport szybowcowy, do czego znakomicie się przyczynia istniejąca tam Szkoła Szybowcowa, szkoląca kadry pionierów polskiego szybownictwa. Na zdjęciu eskadra polskich szybowców na Sokolej Górze w oczekiwaniu na start.

Chcemy Chevaliera.

Awantura w „Casino de Paris”

Dyrekcja teatru rewiowego „Casino de Paris” przekonała się, że popularność ulubieńca publiczności, Maurycego Chevaliera ma swe utjemne strony. Mauryce Chevalier występuje w obecnej rewii w „Casino de Paris”, a stanowi jedną z głównych atrakcji programu. Onegdaj jednak Chevalier udał się na gościnny występ do Londynu. Nazwisko jego figurowało mimo to na afiszach zewnętrznych. Jedynie wewnętrzne afisze głosiły, że Chevalier tego dnia nie ukaże się na scenie.

Pod koniec przedstawienia znaleźli się złośliwi na widowni, którzy zaczęli się awanturować i domagać się Chevaliera, albo zwrotu biletów. W sprawę tę musiała wnieść się policja i awanturników usunąć z sali. Gdy ci zaczęli się dopominać

zwrotu pieniędzy za bilety, powiedziano im, żeby wnieśli skargę do sądu. Salę jednak opróżniono i przedstawienie odbyło się do końca bez incydentu.

NIVEA

zmocnia skórę i zmniejsza przeto niebezpieczeństwo oparzenia słonecznego!

Winda zmiążdżyła emigranta.

Nieszczęśliwe wypadki na obczyźnie.

Na drodze z Henin Lietaud do Douai zdarzył się poważny wypadek samochodowy w miejscowości Fiers en Escrebieux. Samochód prowadzony przez Antoniego Sobeckiego, lat 59 jechał z dużą szybkością i o godz. 6.30 znalazł się na niebezpiecznym zakręcie zwanym „Gniazdo jaskółcze” (Nid de l'Hirondelle). Sobecki wziął zakręt po stronie zewnętrznej i zjechałszy z jezdni, znalazł się z wozem na

gołej ziemi na brzegu drogi. Minął jedno drzewo, lecz najechał na drugie. Samochód zapalił się po zderzeniu.

Dwaj cykliści wydobyli Sobeckiego z samochodu i postarali się o odstawienie go do szpitala w Henin-Lietaud. Auto spaliło się doszczętnie.

STRASZNY WYPADEK GÓRNIKA.

Mrozący krew w żylach wypadek wydarzył się w szybie La Houve II. Ofiarą tego wypadku padł górnik polski Marcin Duczmal, lat 35, urodzony w Ligocie.

Duczmal zjeżdżał windą do szybu wraz z towarzyszami pracy. Z przyczyn niewiadomych Duczmal nie wyszedł z windy razem z innymi kolegami. Robotnik, który obsługuje windę był przekonany, że wewnątrz już nikogo nie ma, więc puścił w ruch windę. Stało się to właśnie w momencie gdy Duczmal chciał wyjść z klatki windy. Nastąpiła straszna scena. Duczmal dostał się między windę a ścianę szybu i został literalnie zmiążdżony.

Śmierć nastąpiła na miejscu. Tragizm nie zmarły rodak mieszkał w Francji od roku 1922 na kolonii Neuland przy ulicy Mulhouse.

Tyfus brzuszny jest chorobą brudnych rąk!

Myjcie ręce przed każdym jedzeniem.

Myjcie ręce przed każdym jedzeniem.

Śnie ta śmierć — wyzwolenie... to będzie moje szczęście... ale niech przyjdzie samo...

Pociąg już minął kilka stacji, pasażerów nie przybywało, Jerzy leżał wciąż wygodnie sam jeden w przedziale — i nie mógł zasnąć. Daremnie czynił wysiłki zabraniającego myśli pracować: nasuwała mu wciąż co raz to nowe obrazy z przeszłości, tej najgorszej sprzed dziesięciu laty. Fragmenty z tamtego okresu życia widział z jaskrawą wyrazistością, jak gdyby wczoraj miały miejsce, przeżył cały proces Świrskich, zawód na Lili, potworne tygodnie w lecznicy, a potem raptem wyobrażenia przeniosła go do momentu gdy po raz pierwszy ujrzał ojca Zosi. Jęknął boleśnie, zerwał się z pozycji leżącej i usiadł na ławce. Czoło miał splecione potem, serce zdławione bólem.

Wypalił papierosa, przeszedł się po korytarzu, chwilę stał w otwartym oknie i świeże powietrze nocy ochłodziło mu nieco rozpaloną głowę. Wrócił do swego przedziału, usiadł w kącie, oparł głowę o ścianę wagonu i znowu próbował zasnąć. Ale sen nie przychodził.

Zaledwie na godzinę przed Warszawą Jerzy usnął wreszcie i tak twardo, że kiedy pociąg się zatrzymał i zapanował zwykły gwar, jak panuje na centralnym dworcu — nie obudził się wcale. Dopiero konduktor przechodząc przez opróżniony pociąg, mocnym szamotanieniem za ramię obudził go i oznajmił, że są już w Warszawie i należy wysiadać.

Dźwięk słowa „Warszawa” poderwał Jerzego jak iskra elektryczna. Warszawa! To Zosia, Janek, jego praca, spokojne życie, jego szczęście.

Gorączkowo wysiadł z wagonu, a przechodząc przez peron, a następnie dworzec, rozglądał się dokola ze ścisniętym sercem i z bolesnym wzruszeniem. Jednocześnie ogarnął go niepokój: oby tylko nie napotkać kogoś ze znajomych.

Godzina była bardzo późna. Koło samego dworca, na Marszałkowskiej panował jednak jeszcze duży ruch, jak zwykle w tej części miasta, lecz już w bocznych jej przecznicach pusto było i cicho. Jerzy szedł szybko w stronę — Mazowieckiej. Nogi same niosły go tam właśnie, nie kierowane świadomą decyzją myśli. Kroki rozlegały się głucho w nocnej pustce, a Jerzemu zdawało się, że dudnią one w całej Warszawie, jakimś głuchym ponurym odgosem

(d. c. n.)

Maria Hempel - Gierdawa.

BRZEMIEŃ LOSU

Powieść sensacyjna 107

Włoski następca tronu na Targach Lewantyńskich

Kupił bilet trzeciej klasy i w oczekiwaniu na swój pociąg czytał gazetę, siedząc w najmniej widocznym miejscu restauracji kolejowej. Przeczytał artykuł wstępny, wiadomości polityczne z kraju i zagranicy, recenzję ostatniej sztuki teatralnej i wszystkie szpalty jedna po drugiej i w miarę jak czytał czuł się coraz bardziej poza nawiasem całego społeczeństwa, zdawało mu się że wszystkie wiadomości, które przejrzał tyczą się jakiegoś odległego kraju i odległego narodu, w którym on sam nie

Sytuacja finansowa, jak na obecne jego warunki, była wspaniała: posiadał 200 złotych, był ubrany, w teczkę miał zapasową bieliznę i nie był głodny. Brak jednak dokumentów osobistych stawiał go w położeniu trudnym i skomplikowanym. Przede wszystkim nie było mowy o żadnym hotelu, ani pokoju gościnnym; nie było też mowy o zgłoszeniu się do jakiegokolwiek urzędu — bo i do tego trzeba się legitymować. Papiery Michała Kopera, którymi się do tej pory znakomicie posługiwał, zniszczył, bo obecnie w razie czego mogłyby go tylko kompromitować i napędzić masę kłopotów, do zdekonspirowania włącznie. Od dawna marzył o tym, by zebrawszy nieco grosza, wyemigrować z kraju, a nawet z Europy. Teraz więc, gdy miał aż tak wielką sumę pieniędzy przy sobie, zdecydował w długich wędrówkach po Krakowie, udać się do Gdyni i tam sprytnym sposobem dostać się niepostrzeżenie na jakikolwiek statek, zaszyć choćby w jakiejś dziurze pod pokładem i wylądować następnie w dalekiej części świata, tam wleć nędzną egzystencję w ten czy inny sposób, a po wielu, wielu latach wrócić do kraju, gdy o nim już wszyscy zapomną i gdy życie ułożą poza nim — wrócić i ostatnie lata swego życia spędzić wśród swoich najdroższych i najbliższych. Wtedy i pytać już o nic nie będą, przebacząwszy wszystko i przyjmą do swego grona.

Daleko co prawda do tej cichej przystani, ale jednak będzie mu ona przed oczami stała, a marzenie o niej będzie dodawało otuchy i siły do przetrwania ciężkiej i samotnej tułaczki.

Jerzy udał się więc na dworzec kolejowy i poinformował o pociągach. Na najlepsze połączenie w Warszawie było już za późno. Jerzy po krótkim namyśle zdecydował jednak zamiast całą dobę przeplatać się jeszcze po Krakowie, pojechać pierwszym pociągiem do Warszawy, a stamtąd jakimkolwiek dziennym dalej do Gdyni. Lepiej wszak spędzić noc wygodnie w wagonie, z możliwością nawet położenia się do snu, niż — na Plantach pod gołym niebem.

Kupił bilet trzeciej klasy i w oczekiwaniu na swój pociąg czytał gazetę, siedząc w najmniej widocznym miejscu restauracji kolejowej. Przeczytał artykuł wstępny, wiadomości polityczne z kraju i zagranicy, recenzję ostatniej sztuki teatralnej i wszystkie szpalty jedna po drugiej i w miarę jak czytał czuł się coraz bardziej poza nawiasem całego społeczeństwa, zdawało mu się że wszystkie wiadomości, które przejrzał tyczą się jakiegoś odległego kraju i odległego narodu, w którym on sam nie

stanowi najmniejszej części składowej. Nie jest przecie nikim, nie nazywa się wcale, nie ma żadnego zajęcia, nie ma karta ani oparcia. Jedynie wzmianka o wystawie w Ipsie rzeźby młodych artystów polskich, mającej być ciwartą w najbliższych dniach zainteresowała go żywiej i wywołała ironiczny i gorzki uśmiech na ustach. Zdawał sobie sprawę z ogromnego podobieństwa dzieła Jana Kopera do żywego modelu, mógł więc przypuszczać, że na pewno znajdzie się ktoś z jego znajomych, który niezawodnie pozna go w symbolicznej postaci „Brzemienia losu”. A jeśli to będzie Zosia...

Zanim to nastąpi — on będzie już gdzieś w dalekich obcych stronach, lub na jakimś statku zgubiony dla wszystkich na bezmiernym oceanie. I jakkolwiek o tym momencie myślał z pewną ulgą i pragnął, aby jak najprędzej nastąpił, to jednak poczucie kompletnego osamotnienia zaciążyło mu — jak niejednokrotnie — boleśnie i dotkliwie.

W takim nastroju wsiadł do wagonu. Przedziały trzeciej klasy nie były zbyt natłoczone, tak że znalazł nawet całą jedną ławkę wolną, ucieszony więc tym, natychmiast się na niej wyciągnął, podłożył teczkę pod głowę i zamknął oczy, aby — jak najprędzej usnąć. Godziny snu — to przecie najmiłsze, najlepsze chwile: nie czuje się nic, nie myśli się nic, nie pragnie, nie tęskni, nie cierpi.

„Równie rozkoszną musi być śmierć, która jest jedynym wyzwoleniem — myślał Jerzy, leżąc z zamkniętymi oczami — tym rozkoszniejsza, że już nawet nie się nie przysni... Nie ma żadnej przede mną nadziei — a jednak — nie jestem w stanie sam zbliżyć tego momentu wyzwolenia... Już byłam od niej o jedną sekundę i zwykły złodziej zjawił się właśnie po to, aby mi kazać dalej żyć... i ten dziwny sen...”

I zatonał cały we wspomnieniach — o Ligii, tej prostej dziewczynie, naiwnej zarówno w swej bogatej urodzie, jak w sposobie myślenia i brania życia, pozornie upadły tryb życia wiodącej, a pomimo tego rozczulającej dokoła siebie atmosferą daleką od zepsucia i braku etyki... I te dziwne jej wroźby... Przecie nigdy w życiu nie interesował się wroźbiarstwem, odnosił się do tego lekceważąco, pozostawiając te sprawy nierealnie myślącym kobietom. A przecie to, co powiedziała mu Lilia zapadło mu w pamięć, a niedawno, na wiosnę, przypominało we śnie — dodało otuchy i nadziei...

„Szczęście z trumny wyjdzie... — powtórzył w duszy jej słowa i uśmiechnął się gorzko — Tak, to będzie wła-

ŻYCIE ZE STOLICY.

Około 300 pracowników piekarskich zatrudnionych na terenie stolicy otrzymało wypowiedzenie. Właściciele piekarni tłumaczą to podrożeniem cen surowca mącznego oraz kosztów produkcji. Zdaniem ich, chleba po obecnej cenie sprzedawać nie można, gdyż nie daje ona żadnego zarobku, a nawet do każdego bochenka muszą dokładać. Uważają oni, że kilogram chleba w detalu winien kosztować 40 — 42 gr. W chwili obecnej nie ma mowy o tym, aby w stolicy zabrakło chleba. Być może zaarg zostanie zadowolony, w ostatecznym razie piekarnia miejska będzie mogła pokryć większą część zapotrzebowania, resztę zaś można sprowadzić z okolic podmiejskich. Trzeba jednak, aby władze zainteresowały się bliżej zadaniami piekarni, wysuniętymi resztą już na ich zjeździe. Związek właścicieli piekarni wystosował do poszczególnych ministerstw szereg memoriałów i postulatów, których realizacja ma poprawić stan rzemiosła piekarskiego. Albo więc te postulaty są słuszne, całkowicie lub częściowo, należy je uwzględnić, albo też piekarze chcą w sposób niewłaściwy powiększyć swoje zarobki — należy więc postulatów te stanowczo odrzucić, a siejącym zamęt i propagującą przerwanie produkcji — ukarać.

Na wydziale medycznym Uniwersytetu Józefa Piłsudskiego w Warszawie, niezależnie od egzaminów kwalifikacyjnych wprowadzone zostały dla nowostępujących konkursy matur. Również na wydziale prawnym wprowadzono konkurs matur. Poza tym uwzględniane będą świadectwa dojrzałości tylko ze szkół humanistycznych, z innych zaś pod warunkiem przedstawienia świadectwa ze zdania dodatkowego egzaminu z łaciny. Na pierwszym kursie prawa ilość miejsc ograniczona będzie, podobnie jak w roku ubiegłym, do 800.

W pełnym toku jest budowa parku na Żoliborzu, między ul. Promyka i Kamedulów. Park zajmie powierzchnię 16 ha. Jedno cześnie porządkowany jest brzeg Wisły, mianowicie usuwane są szpetne parkany, oddzielające kluby sportowe od szosy. W ten sposób odsłonięty będzie widok na Wisłę.

Wielki, nowowytbudowany gmach Asystancji Generalnej wkrótce już będzie wykończony i w miesiącu październiku zostanie oddany do użytku. Gmach ten został wzniesiony na gruncie o powierzchni 2200 m kw., stanowiącym tylko część parceli budowlanej, obejmującej około 6000 metrów kw. Pozostała część zostanie zabudowana w tym samym stylu architektonicznym w późniejszym czasie. Kubatura nowowytbudowanego gmachu wynosi ponad 44 000 m sześciennych. W gmachu tym znajdą pomieszczenia sklepy, mieszkalnia oraz wytwornie urządzone nowoczesne kino-teatr na 1000 miejsc.

MAURZYCY NOURY.

Ironia losu

Spotkałem Olę Antonówną przy Wielkim Teatrze, w chwili gdy kupowała różek porzeczek od jednej z tych wędrownych przekupiek proponujących na ulicach ogórki, owoce i kwiaty przechodniom.

Dużo wody upłynęło od czasu, kiedy opuściła Paryż gdzie żywy brała udział w naszych zebraniach początkujących artystów słowa, dźwięku i pędzla.

Mało bardzo zmieniła się mimo to. Sylwetka jej wprawdzie zaokrągliła się nieco i broda nie miała dawnej charakterystycznej buty kancistej, lecz twarz była zawsze piękna a kontrast jasnych jak len włosów z czarnymi nieczym węgłem oczyma przykuwał po dawnemu wzrok.

Ubrana w bajecznie kolorową suknię z bawelnianego materiału, w chusteczce przytrzymującej włosy na głowie — strój noszony przez wszystkie prawie kobiety tamtejsze — Olga Antonówna tchnęła nawet nowym swoisim urokiem, którego nie miała, gdy mieszkając przy Panteonie ubierała się z wdziękiem specyficznie paryskim.

Spacerując po kapryśnych ulicach moskiewskich obramowanych wąskimi sklepami i okazałymi we wschodnim swym barbarzyństwie cerkwiom na zmianę, gawędziłyśmy z Olgą po koleżeńsku.

— Zadowolona jesteś z obecnych swo-

Krótce.

ZAWODOWY NARZECZONY

FONSIK NA LODZIE.

Kiedy teoria względności Einsteina stała się przedmiotem nawet komedii teatralnych, tym bardziej stanowić może przedmiot ścisłych a naukowych dociekań w krętkach. Wprawdzie i dawniej zajmowałem się tą teorią względności, ale w formie bardziej ogólniejszej i przystępnej. Dziś, wzorem teatru, potraktujemy ten temat na ukowo i w ogóle poważnie.

Interesuje mnie zwłaszcza zagadnienie względności czasu. Otóż Einstein udowodnił (tak twierdzą przynajmniej uczeni fizycy), że nie ma bezwzględności czasu. Czyli: czas jest względny. A teraz dalej: człowiek nie umiera (to już jest teoria nie Einsteina, lecz fizyka komediopisarza), lecz przechodzi w sferę niejaką pozaczasową. Dusza po śmierci opuszcza ciało materialne i ulatnia się w wieczność, która jest właśnie nieczym innym, jak tylko miejscem „pozasobowym”. Nieboszczyków nie ma. Umarli są jedynie „poza czasem”. Dzięki tej teorii nie trzeba już dziś w przekleństwach między bliźniami używać brzydkich określeń. Wystarczy, jeśli w zderzeniu nerwowym krzyknemy przyjacielowi:

— Obys był poza czasem!

Co tłumaczy się na język zwykłych śmiertelników:

— Zebyś zdechł!

Pojęcie względności czasu posiada kolosalne znaczenie dla życia praktycznego. Dotychczas, gdy ludzkość była przekonana, że czas jest bezwzględny, to znaczy, że upływa zawsze i wszędzie mmo wszystko, denerwowały nas różne drobności, jak niepunktualność żon i znajomych. Dziś gdy już wiemy, że czas jest względny, że może wcale nie upływać, trudno wylecieć z pyskiem na żonę, która ubiera się dwie godziny, gdyż może zawsze odpowiedzieć: — Czego się denerwujesz? Może właśnie teraz czas wcale nie upływa i dzięki temu nie spóźnimy się do teatru?

Dzięki einsteinowskiej teorii czasu zrozumiałym się także staje brak pieniędzy. Otóż wcale tajemnica naszych trudności finansowych nie polega na tym, że nie mamy pieniędzy. Po prostu, jak się okazuje, wcale o tym nie wiemy, jesteśmy — biedacy — wyeliminowani z czasu. A czas to pieniądź!

Te wszystkie teorie naukowe bardzoby mi odpowiadały i przekonywały, gdyby nie fakt zmienności teorii. Jeśli istnieje teoria względności opiewająca, że wszystko

na tym świecie jest względne, to względna jest również teoria względności.

Zresztą przestałem dawno wierzyć naukowcom. Dawniej wierzone i pisano, że mleko jest płynem dla chorych bardzo zdrowym, przed kilku laty doszli do wniosku, że jednak nie, że mleko wcale nie jest tak zdrowe, jakby się to dawniej wydawało. Podobnie rzecz ma się ze słońcem. A jeszcze większy szlagier zdarzył się nie dawno: oto dotychczas wierzyliśmy, że najzdrowszym mięsem, ba — jedynym zdrowym mięsem jest cielęcina. Dzieciom dawało się cielęcine, chorem i rekonwalescentom dawało się cielęcine, we wszystkich sanatoriach dawano ludziom wyłącznie cielęcine. I nagle grom z jasnego nieba! Uczeń lekarza ogłosił, że cielęcina jest mięsem — niedorozwiniętym! Ze wobec tego jest najmniej wartościowym pożywieniem! Że w ogóle nie jest mięsem, tylko — niejako — takim szczeniakiem od prawdziwego mięsa!

Otóż obawiam się, czy za pewien czas i taka teoria Einsteina nie okaże się zwykłym kawałkiem cielęciny. Przyjdzie za sto lat nowy Einstein i udowodni chętnym, że nie ma rzeczy względnych, że każdy fakt, który istnieje jest bezwzględnością, że czas, bez względu na to czy jest związany z jakąś materią, czy też „chodzą sobie luzem”, jednak płynie itd, itd.

A oto historyjka o wynawcy teorii Einsteina.

KANDYDAT DO POSAGU.

29-letni Bolesław Skorupski, z ulicy Sierakowskiej, wynawca teorii względności. Uważał on, że wystarczy powiedzieć kobiecie: jestem twoim narzeczonym, aby móc od niej brać forszę. Ale nie powinna ona mieć o to do niego pretensji, gdyż ponieważ wszystko jest względne, a więc względne jest również i to, czy on naprawdę jest jej narzeczonym.

Ostatnio Bolesław poznał Mariannę Fonsik z ulicy Zgierskiej. Po kilku dniach znajomości oświadczył jej: kocham — szlocham po następnych trzech dniach powiedział: ożenij się, a po jeszcze paru dniach „pożyczył” od Marii Fonsik 490 złotych i zwił.

Naręczona poskarżyła się na narzeczonego policji, która amanta nakryła w Kuchnie, skąd bezpłatnie odstawił został do Łodzi. Tutaj Sąd Grodzki wydał wyrok, skazujący Bolesława Skorupskiego na rok więzienia.

Jerzy Krzekci.

Tania budowa domu.

UKARANY KIEROWNIK WODOCIĄGÓW.

Z Chorzowa donoszą: Przed Sądem Okręgowym w Chorzowie zakończył się proces karny przeciwko b. kierownikowi wodociągów katowickiego Wydziału Powiatowego w Wielkiej Dąbrowce, Janowi Borszczowi. Według aktu oskarżenia Borszcz używał do swego samochodu benzyny Wydziału Powiatowego, a remont samochodu wykonywał w warsztatach Wydziału. Poza tym Borszcz zatrudniał przy budowie swego domu w Siemianowicach kilku robotników Wydziału Powiatowego. Jeden z robotników zeznał na rozprawie, że pracował przy budowie domu Borszcza przez sześć tygodni,

a należne za ten czas zarobki otrzymał z kasy Wydziału Powiatowego.

Sąd uwolnił oskarżonego od zarzutów używania benzyny służbowej przy prywatnych rozjazdach samochodem oraz przeprowadzania reperacji prywatnego samochodu w warsztacie Wydziału Powiatowego, natomiast zasądził Borszcza za używanie robotników, opłacanych przez Wydział Powiatowy przy budowie własnego domu. Oskarżonemu Borszczowi wymierzono karę sześciu miesięcy więzienia z zawieszeniem kary na pięć lat oraz pozbawiono go praw obywatelskich na pięć lat.

15.00 Jak spędzić święta?

15.05 Śpiewa chór Juranda — płyty

15.10 Lódzkie wiadomości giełdowe

16.00 Nowości techniczne

16.15 Utwory na violonceli — z Katowic

16.45 Lódzkie wiadomości sportowe

19.00 Muzyka z płyt — z Warszawy

23.00—23.30 Muzyka taneczna z płyt

Trumna z nieboszczykiem w płonącym mieszkaniu.

Olbrzymi pożar domu.

Z Poznania donoszą: Około północy wybuchł groźny pożar w majomości Gaj, własność Ireny Grapczewskiej.

W płomieniach stanął duży dom mieszkalny, długości 35 m, szerokości 11 m, zajęty przez 11 rodzin robotników dominialnych. Ogień powstał z bliżej nieustalonych przyczyn w jednej z ubikacji na strychu i szybko rozprzestrzenił się, natrafiając na łatwopalny materiał, jak drzewo, torf, węgle i zboże. Płomienie objęły całą górną kondygnację domu.

W ostatniej chwili zdołano uratować z płonącego mieszkania na piętrze 20-letniego Koniecznego, który pograżony we śnie, stracił już przytomność z powodu zadania dymem.

W jednym z mieszkań parterowych znajdowały się zwłoki Wojciecha Rochowiaka. Rozszalały żywioł wnet wdarł się do izby i zanim rodzina ochłonęła z przerażenia, zagroził drogę przez drzwi. Mu-

siano więc rozbić okno i przez nie wyciągnąć na zewnątrz trumnę wraz ze zwłokami i złożyć ją w bezpiecznym miejscu. Scena ta wywarła przynębiające wrażenie.

Na miejsce pożaru przybyło autopogotowie straży pożarnej ze Sremu oraz sikawki z Błociszewa i Krzyżanowa.

Akcja ratunkowa była utrudniona z powodu braku dostatecznej ilości wody, którą musiano dowozić beczkowozami z większej odległości. Część mebli z mieszkań na parterze uratowano, jedynie robotnikowi Marciniakowi spłonęło całe urządzenie domowe wraz z odzieżą. Poza tym płomienie zniszczyły doszczętnie dobytek wszystkich mieszkańców, znajdujący się na strychu, m. i. przeszło 200 centnarów żyta i kilkadziesiąt centnarów innych zbóż.

Straty pogorzelców są wielkie, gdyż tylko dwu z nich było ubezpieczonych. — Wszyscy oni mieszkają i nocują na dworze.

"Dorożka chrześcijańska"

Odważni mistrzowie bata.

Z Grodna donoszą: Na czapkach dorożkarzy chrześcijańskich ukazały się białe opaski z czarnym napisem: "Dorożka chrześcijańska".

Dwudziestu siedmiu dorożkarzy zrzeszonych w sekcji przy Stow. Kupców Polskich, stając na zew Obrotu Zjednoczenia Narodowego, organizującego miłość solidarności narodowej, zaznaczyło swą odrębność od dorożkarzy żydów, przywdziewając ten znak zewnętrzny.

W związku z tym pisze "Dziennik Kresowy": "Chrześcijańskie, potrzebujące dorożki, mają ułatwiony wybór. Nie trzeba zaglądać w twarz woznicy, nie trzeba hadać ryśów twarzy. Mamy dołowo, "czarno na białym" napisane, które dorożki mamy użyć.

Dorożkarze - chrześcijanie spełnili swój obowiązek względem narodu i klienta. Ofiarne, bo na-

zek względem narodu i klienta. Ofiarne, bo na-

zek względem narodu i klienta. Ofiarne, bo na-

zek względem narodu i klienta. Ofiarne, bo na-

zek względem narodu i klienta. Ofiarne, bo na-

zek względem narodu i klienta. Ofiarne, bo na-

zek względem narodu i klienta. Ofiarne, bo na-

zek względem narodu i klienta. Ofiarne, bo na-

zek względem narodu i klienta. Ofiarne, bo na-

zek względem narodu i klienta. Ofiarne, bo na-

zek względem narodu i klienta. Ofiarne, bo na-

zek względem narodu i klienta. Ofiarne, bo na-

zek względem narodu i klienta. Ofiarne, bo na-

zek względem narodu i klienta. Ofiarne, bo na-

zek względem narodu i klienta. Ofiarne, bo na-

zek względem narodu i klienta. Ofiarne, bo na-

zek względem narodu i klienta. Ofiarne, bo na-

zek względem narodu i klienta. Ofiarne, bo na-

zek względem narodu i klienta. Ofiarne, bo na-

zek względem narodu i klienta. Ofiarne, bo na-

zek względem narodu i klienta. Ofiarne, bo na-

zek względem narodu i klienta. Ofiarne, bo na-

zek względem narodu i klienta. Ofiarne, bo na-

zek względem narodu i klienta. Ofiarne, bo na-

zek względem narodu i klienta. Ofiarne, bo na-

zek względem narodu i klienta. Ofiarne, bo na-

zek względem narodu i klienta. Ofiarne, bo na-

zek względem narodu i klienta. Ofiarne, bo na-

zek względem narodu i klienta. Ofiarne, bo na-

zek względem narodu i klienta. Ofiarne, bo na-

zek względem narodu i klienta. Ofiarne, bo na-

zek względem narodu i klienta. Ofiarne, bo na-

zek względem narodu i klienta. Ofiarne, bo na-

zek względem narodu i klienta. Ofiarne, bo na-

zek względem narodu i klienta. Ofiarne, bo na-

zek względem narodu i klienta. Ofiarne, bo na-

zek względem narodu i klienta. Ofiarne, bo na-

zek względem narodu i klienta. Ofiarne, bo na-

zek względem narodu i klienta. Ofiarne, bo na-

zek względem narodu i klienta. Ofiarne, bo na-

zek względem narodu i klienta. Ofiarne, bo na-

zek względem narodu i klienta. Ofiarne, bo na-

zek względem narodu i klienta. Ofiarne, bo na-

zek względem narodu i klienta. Ofiarne, bo na-

zek względem narodu i klienta. Ofiarne, bo na-

zek względem narodu i klienta. Ofiarne, bo na-

zek względem narodu i klienta. Ofiarne, bo na-

zek względem narodu i klienta. Ofiarne, bo na-

zek względem narodu i klienta. Ofiarne, bo na-

zek względem narodu i klienta. Ofiarne, bo na-

zek względem narodu i klienta. Ofiarne, bo na-

zek względem narodu i klienta. Ofiarne, bo na-

zek względem narodu i klienta. Ofiarne, bo na-

zek względem narodu i klienta. Ofiarne, bo na-

zek względem narodu i klienta. Ofiarne, bo na-

zek względem narodu i klienta. Ofiarne, bo na-

zek względem narodu i klienta. Ofiarne, bo na-

zek względem narodu i klienta. Ofiarne, bo na-

zek względem narodu i klienta. Ofiarne, bo na-

zek względem narodu i klienta. Ofiarne, bo na-

zek względem narodu i klienta. Ofiarne, bo na-

razili się przez to niechętnie na bezwzględny hukot ze strasy żydów. Jeśli dotychczas mogło się zdarzyć, że chrześcijański dorożkarz miewał czasem żyda - pasażera, z chwilą nałożenia oznak stało się to niewątpliwie niedoścignionym marzeniem. Żydzi są pod tym względem solidarni.

Ale czy społeczeństwo polskie dozbędzie się na równą solidarność?

Nadmienić należy, iż również w Wilnie coraz częściej spotyka się dorożki z napisem pośrodku siedzenia: "Dorożka chrześcijańska".

SOBOTA, 11 WRZESNIA.

i inne Rozgłosze Polskie.

6.15 Pieśń poranna
6.18 Gimnastyka
6.38 Muzyka z płyt
7.00 Dziennik poranny
7.10 Muzyka z płyt
8.00 Audycja dla szkół
8.10 Prerwa
11.15 Audycja dla szkół
11.40 Muzyka z płyt
11.57 Sygnał czasu i hejnał z Krakowa
12.03 Dziennik południowy
12.15 Aktualna pogadanka rolnicza
12.25 Orkiestra rozrywkowa — z Łodzi
13.45 Wiadomości gospodarcze
14.00 Studencko-dziecięce: "Jak królewna małą kuchareczką została?"
16.30 "Poleganie lata" — korowód z pieśnią i muzyką po ulicach Warszawy
W przerwie I-II około g. 17: "Lato się kończy" — felieton
W przerwie II-III około g. 17.40: Pogadanka aktualna
W przerwie III-IV około g. 18.20: Pogadanka aktualna
19.00 Nasz program
19.10 Program na jutro
19.15 Koncert orkiestry Filharmonii Warszawskiej
19.50 Wiadomości sportowe
20.00 Audycja dla Polaków za granicą: "Jak żyje i pracuje Polacy w Paranie?"
20.45 Dziennik wieczorny
20.55 Przegląd prasy rolniczej — z Wilna
21.05 Ballady i pieśni Schumann'a i Schuberta — z Wilna
21.45 Nowości literackie
22.00 Tańca słowiańskie w wykonaniu orkiestry A. Hermanna — z Krakowa
22.50 Ostatnie wiadomości dziennika wieczornego, komunikat meteorologiczny i przegląd prasy
23.00—1.00 Programy lokalne
Łódź, jak Raszyn, oraz:
12.15 Program na dziś
12.20 Parę informacji
15.00 Nasz program
15.10 Poranek sportowy
15.20 Wiązanki fortepianowe — płyty
19.00 Nowe nagrania rozrywkowe — płyty
19.25 Wiersze Krystyny Chruscelskiej — audycja poetycka
19.45 Wiadomości sportowe
20.55 Rozmowa z radiosłuchaczami

RADIO-KĄCIK.

PIĄTEK, 10 WRZESNIA.

Warszawa i Raszyn

i inne Rozgłosze Polskie.

15.45 Wiadomości gospodarcze
16.00 Rozmowa z gośćmi — z Łwowa
16.15 Polska kapela ludowa Feliksa Dzierżanowskiego
16.45 "K. pustyni — ziemia obiecana" — reportaż z Palestyny
17.00 Koncert rozrywkowy z Targów Wschodnich we Lwowie
17.50 Błonica i szczypania ochronne — pogadanka
18.00 Skrzynka ogólna
18.10 Program na jutro
18.15 Pogadanka konkursowa
18.20 Muzyka z płyt
18.50 Pogadanka aktualna
19.00 Symfonia Beethovena: IX Symfonia D-moll op. 125 — płyty
20.10 Wiadomości sportowe
20.20 Muzyka lekka w wykonaniu malej orkiestry Polskiego Radia oraz Anna Borey — piosenki
20.45 Dziennik wieczorny
20.55 Pogadanka aktualna
21.00 Muzyka taneczna w wykonaniu malej orkiestry Polskiego Radia oraz refreny i gitara hawańska
21.45 "Pan Tadeusz" — Adama Mickiewicza (fragment z Księgi XII: "Kochajmy się") — recytuje Stefan Jaracz
22.00 Koncert solistów — z Torunia
22.50 Ostatnie wiadomości dziennika wieczornego, wiadomości meteorologiczne i przegląd prasy
23.00—23.30 Programy lokalne
Łódź, jak Raszyn, oraz:
15.00 Jak spędzić święta?
15.05 Śpiewa chór Juranda — płyty
15.10 Lódzkie wiadomości giełdowe
16.00 Nowości techniczne
16.15 Utwory na violonceli — z Katowic
16.45 Lódzkie wiadomości sportowe
19.00 Muzyka z płyt — z Warszawy
23.00—23.30 Muzyka taneczna z płyt

i rybiego kleju, który uderzył mnie przy wejściu do Muzeum Niemile.

Dużo było tego dnia gości w Galerii Suriakowa: karawany złożone z Amerykanów i Niemców oprowadzane przez tłumaczy oraz kilka grup robotniczych, którym przewodnicy pokazywali z odnośnymi objaśnieniami bogactwa narodowe.

W ślad za jedną z takich partyj wszedłem do sali rzeźby współczesnej. Przewodnik zgromadziłszy swoje audytorium w prawy róg sali rozprawił gestykulując z ożywieniem wśród potoku obcych mi sylab płynnych i gardłowych imię i nazwisko Dymitra Kriabina obito się o moje uszy kilkakrotnie.

Zaintrygowany przecisnąwszy się ostrożnie przez tłum stanąłem na wprost sztalugi z dużych rozmiarów fotografią nieodżałowanego mojego przyjaciela.

Tuż przy portrecie stał flakon z pięknymi świecami róż...

Nie zdziwiło mię to. Natknąłem się bowiem w muzeum leningradzkim na podobny hold oddany malarzowi zgłaskemu również jak Kriabin przedwcześnie.

Do obowiązków dozorczyń należało zmieniać wodę kwiatom codziennie. Machinalnie odwróciwszy głowę ku drzwiom spojrzałem na kobietę siedzącą na ławce dozorczyń.

Była nią Olga Antonówna.

T. J. S.

ich warunków, Olgo! — spytałem w pewnej chwili od niechcenia.

— Owszem. Zadowolona. Dlaczegoż nie miałabym być zadowolona? — odpowiedziała obojętnie.

— Co robisz? — indagowałem dalej. — Pracuję według ogólnego prawa. Nie ma tu miejsca dla leniuchów i próżniaków wiesz?

— Ale twoje dawne wesołe życie! Twój zbytek poniekąd, Olgo?..

— Dzisiejsza moja egzystencja waha się między owym zbytkiem, jak powiedziałas, a biedą jakiej zaszłam później.

— Biedą? — bąknęłam.

— Tak. Biedą. Nie wiedziałas o tym? Zdecydowałam się na powrót do mojej ojczyzny po absolutnej klęsce moralnej i materialnej.

— Klęsce? — wtrąciłem znów udając niewtajemniczzonego w jej dzieje.

— Jakto? Nie wiesz, że Dymitr Kriabin porzucił mnie? — wybuchnęła Olga.

— Dymitr Kriabin. Towarzyszka moja wymówiła z pozorną obojętnością w głosie lecz ze stwardniałym nagle spojrzeniem i szczerze raz, jak bardzo niektóre dusze ludzkie skomplikowane są i zagadkowe.

Oboje z Olgą, pograżeni w myślach o Dymitrze Kriabinie milczeliśmy dość długo.

— Powinnaś przebaczyć, Olgo! Zapomnieć! — odezwał się pierwszy nieśmiało.

Młoda kobieta podskoczyła jak szpicrutą smagnięta.

— Przebaczyć? Mówisz? — zawoła

Żółte promienie przyspieszają proces dojrzewania owoców NOWOCZESNE ZDOBYCZE ROLNIKÓW

Rolnictwo, z którego żyje cała ludzkość licząca przeszło 2 miliardy głów, znajduje się jeszcze w fazie rozwoju, przypominającej okres żagli w żegludze morskiej. Po miesiącach ciężkiej pracy rolnik i jego rodzina zbiorą to, co zasadzili i zasiali, o ile plonów nie zniszczyły grady, powodzie lub mrozy. Troska nigdy nie schodzi z czoła rolnika. Jeśli plony wypadną dobrze, zjawia się niepokojąca kwestia, czy owoc ciężkiej pracy znajdzie zbyt na rynku, przez syconymi produktami rolnymi.

Sposoby najtańsze nie zawsze są najbardziej ekonomiczne, to znaczy gospodarstwo celowe. W żegludze np. siła wiatru nie kosztuje, a jednak lepiej, korzystniej jest wydać 10.000 dolarów na węgiel dla uruchomienia statku, zdążającego np. z Gdyni do Nowego Jorku, niż zakupić za 2000 dolarów żagli, dla wykorzystania darmowej siły wiatru.

Podobnie rzecz ma się w rolnictwie. Każda roślina potrzebuje do swego rozwoju czterech podstawowych czynników: powietrza, światła, wody i różnych środków chemicznych.

Światło sztuczne odgrywa w uprawie roślin dużą rolę. Jego celem jest uzupełnienie światła słonecznego w kierunku przyspieszenia lub opóźnienia procesu dojrzewania roślin. Przy zastosowaniu sztucz-

go naświetlania uzyskać można wcześniej-
sze rozkwitanie kwiatów, które w normalnych warunkach dochodzą co najmniej 5 tygodni później. W istniejącym w Ameryce instytucie rolniczo-doświadczalnym Thompsona zdołano w okresie trzymiesięcznym doprowadzić do rozkwitu jeden z egzotycznych kwiatów, który w warunkach normalnych potrzebuje 3-4 lat na rozwój kwiatu. W instytucie tym ustalono tabelę roślin, rozwijających się lepiej przy dłuższym naświetlaniu i innych, które wymagają mniej światła. Regulując odpowiednio czas i intensywność naświetlania, uzyskujemy piękniejsze kwiaty i doskonałsze owoce.

Zaledwie jedna piętnasta energii świetlnej słońca zawiera promienie, pożyteczne dla roślin i mieszczące się w skali siedmiobarwnej. Reszta energii promiennej służy dla podtrzymania ciepła i może w niesprzyjających warunkach uszkodzić delikatne włókna roślinne. W instytucie Thompsona zastosowano odpowiednio skonstruowane filtry świetlne, przepuszczające te promienie, które najlepiej służą rozwojowi roślin. Na podstawie długoletnich doświadczeń przekonano się, że chlorofilowe komórki roślinne absorbują najintensywniej promienie czerwone. Drugim rodzajem promieni, pożytecznych dla roz-

woju roślin, są promienie niebieskie. Natomiast promienie żółte, przepuszczone przez parę sodu, przyspieszają proces dojrzewania owoców.

Promienie niebieskie są, jak powiedzie-
liśmy poprzednio, pożyteczne dla rozwoju roślin, ale w połączeniu z innymi promieniami. W stanie czystym promienie te opóźniają rozwój rośliny, a doświadczenia przeprowadzone z promieniami ultrafioletowymi, wykazały, że działają one destruktywnie na rozwój komórek roślinnych.

Uczeni w instytucie Boyce Thompsona skonstruowali specjalny rodzaj szkła inspektowego, przepuszczającego tylko te promienie, które są pożyteczne dla danej grupy roślin. W inspektach tych można do wolnie regulować rozwój górskiej szarotki przyspieszając lub opóźniając jej rozkwit

Księżna - zapominalska. Miła Greczynka wciąż coś gubi

Pobyt księżnej Kentu, pięknej Maryny w Polsce był ogromnie udany. Ludzie z jej otoczenia twierdzą, że był on szczególnie udany, gdyż księżna Kentu w Polsce... nie zgubiła.

W Anglii znana jest bowiem powszechnie cecha charakterystyczna księżnej Maryny: nieustannie coś gubi. Po prostu nie ma dnia, by nie zaalarmowała o jakiejś cennej zgubie.

Ostatnio, podczas pobytu w Jugosławii, księżna Maryna kupiła w Dubrowniku piękną broszkę. Zaledwie opuściła sklep jubлера, spostrzegła z przerażeniem że już nie ma broszki. W godzinę później znalazła klejnot na pobliskim moście.

Niedawno na premierze w jednym z teatrów londyńskich ks. Kentu spostrzegła że brak jej jednego z wspaniałych kolczyków, jakie miała w uszach. Siedzący za

księżną znany autor dramatyczny Noel Coward, zaczął szukać kolczyka przy pomocy elektrycznej latarki. Podczas całego aktu zamiast patrzeć na scenę, robił przegląd podłogi między fotelami. Wszystko na próżno. Dopiero służba przy sprzątanu znalazła kolczyk i zwróciła księżnej.

Podczas niedawnej katastrofy samochodu, którym jechała księżna wraz z dwójgim swych małych dzieci, zgubiła cenny pierścionek, znaleziony po tym przez oberżystę na szosie.

Ostatnio na otwarciu wystawy sztuki w Londynie księżna upuściła pierścionek na podłogę. Oprawdajacą księżną artysta malarz rzucił się, by pierścionek podnieść, a wówczas księżna powiedziała z uśmiechem:

— Nie byłby pan tak gorliwy w podnoszeniu, gdyby pan jak ja musiał to robić po wiele razy dziennie.

Tymi słowami utwierdził jeszcze opinię księżnej - zapominalskiej.

W jaki sposób tłumaczą poważni uczeni psychologowie tego rodzaju roztrąnienie?

Pani kupuje drogocenny klejnot. Wyszedszy ze sklepu, gubi go. Podświadomie lekkała się, że w domu nie będą zadowoleni z jej zakupu.

Kobiety często gubią pierścionki. Psychologowie twierdzą, że zdarza się to wówczas, gdy wyprowadzono z równowagi ich instynkt macierzyński. Przypada księżnej Maryny z pierścionkami podczas katastrofy jej dzieci byłaby także tego dowodem.

Obserwacje, przeprowadzone na ludziach roztrąnionych dowiodły, że okres, w którym gubią najczęściej przedmiotów, przypada na okres zakochania, albo też przemęczenia nerwowego, kiedy to naruszona jest normalna równowaga pomiędzy mięśniami rąk, a mózgiem.

PODSŁUCHANE

OPIEKA.

— Czy dzieci dbają o pana podczas pańskiej choroby?

— Oczywiście! Płacą raty za moje ubezpieczenie na życie.

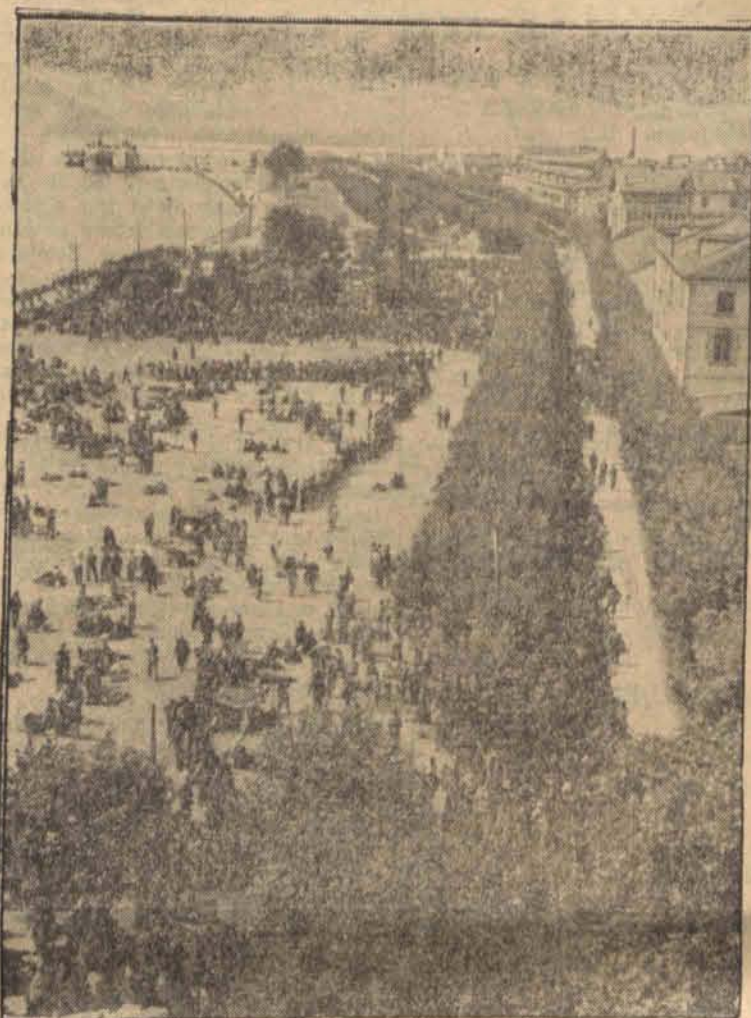
DYPLOMAT.

— Co ci kupię na imieniny Halino?

— Wolalabym, abyś mi dał gotówkę, zamiast подарunku. Za każdy rok życia daj mi 10 złotych.

— Dobrze. Masz tu 400 złotych, wydaj mi tyle reszty, ile będziesz uważała za stosowne.

Obóz jeńców koło Santander.

Po zdobyciu Santander w ręce powstańców wpadło tysiące jeńców. Na rozkaz gen. Franco urządzono dla nich obóz w Castro Urdiales (koło Santander), gdzie korzystają z nieograniczonej niemal swobody. Wolno im grać w piłkę nożną i kąpać się w morzu.

Kupiony znaczek F.O.M.

tworzy miliony — potrzebne na budowę polskich okrętów wojennych!

NACZYNNIA KUCHENNE Z... PAPIERU.

Za sto lat meble będą szczytem doskonałości

W Wiedniu odbył się interesujący odczyt lekarski, docentki uniwersytetu wiedeńskiego. — Twierdzi ona, że w roku 2037 nie będzie starych kobiet! 50-letnie wyglądać będą jak dziś 25-letnie. Dzięki wyjątkowej i ofiarnej pracy lekarzy, znikną choroby złości itd. Kosmetologia, doprowadzona do doskonałości, usunie, względnie zapobiegnie tworzeniu się zmarszczek, zwiózczeniu skóry i mięśni. Sztuczne środki upiększania, jak róż, puder itp. znikną z gotowalni pięknej pani, bo będą zbędne.

„Już w kołysce” rozpocznie każda kobieta racjonalną pielęgnację swej urody i dlatego będzie wiecznie młoda i piękna. Rezultatem badań nad siwizną będzie wynalezienie środka do utrwalenia barwnika włosów i zapobieganie ich siwieniu.

A jak będzie wyglądało gospodarstwo domowe w r. 2037? Nicco inaczej, niż dziś. Kuchnia będzie zelektryfikowana. Gotowania jednak nie zastąpią jakieś pastylki, ekstrakty lub inne wynalazki, albowiem jedzenie wybrednych potraw jest zbyt wielką rozkoszą dla wielu ludzi, by zechcieli się tego kiedykolwiek wyrzec. Zbytecznym stanie się jedynie mycie naczyń. Albowiem naczynia sporządzone będą z papieru, estetycznie, na wzór miśnieniskiej

porcelany. Cena jego będzie znikoma, to też po jednorazowym użyciu wrzucać się będzie do elektrycznego pieca i palić, by do następnego jedzenia wyciągnąć znowu z szafy naczynia nowe i czyste.

Meble będą szczytem doskonałości, tak pod względem higieny, jak i wygód. Oświetlenie i opał mieszkania będą tylko elektryczne.

Zawartość bielizniarki eleganckiej pani będzie z papieru. Kombinacja z papieru niczem się nie będzie różniła pod względem piękności od „krepdeszynowej”, ozdoby białej koronkami. A koszulka nocna — istne cacko — również z papieru! Chusteczka do nosa papierowa, będzie miłsza niż z delikatnego batystu. Rzeczy te będą tak tanie, że każdego wieczora pani rzuci je do pieca by rano „od stóp do głowy” odziać się w nową czystą bieliznę.

W końcu swego odczytu wiedeńska lekarka zaznaczyła że zapewne do roku 2037 nastąpią lepsze warunki gospodarcze, powiększy się znacznie liczba małżeństw i rozwinie życie rodzinne. Będzie to wiek rozkwitu macierzyństwa. Jasnowłose „bobo” z 2037 r., chowane w warunkach idealnej higieny, będzie się cieszyło, że nie w naszym wieku, lecz o sto lat później ujrzało światło dzienne...

JACEK BRZEZINA

TOWARZYSZ numer STO TRZY

POWIEŚĆ

74

Wydawca: Jan Stypulkowski.
Redaktor naczelny: Franciszek Probst.

Odrito w drukarni Jana Stypulkowskiego.
w Łodzi, Zwirki &

Za redakcję odpowiada Roman Furmański.